

PÁD ANDĚLŮ

S U S A N E E

motto **young**

motto

S U S A N E E

PÁD ANDĚLŮ

PENRYN A KONEC SVĚTA

Praha 2014

Přeložila Silvie Převrátilová

Copyright © 2012 by Feral Dream LLC
Cover design © by Milica Acimovic
Cover base image © by Michael Lorenzo
Translation © Silvie Převrátilová, 2014

ISBN 978-80-2670-047-0

Je to ironie, západy slunce jsou od útoků nádherné. Za oknem našeho bytu hoří nebe jako přezrálé mango zářivě oranžovou, červenou a fialovou. Oblaka planou v barvách západu a já se skoro bojím, že i my, co jsme uvízli dole, vzplaneme.

Teplo v obličejích mi pohasíná a já se snažím nemyslet na nic jiného, než aby se mi netřáslly ruce, když pečlivě zapínám zip u batohu.

Natáhnu si svoje oblíbené boty. Bývaly moje oblíbené, protože mi jednou Misty Johnsonová pochválila kožené pásky našité po stranách. Je – byla – roztleskávačka a každý si ji zapamatoval, protože vždycky chodila stylově oblečená, takže jsem se rozhodla, že tyhle boty budou vyjádřením mého módního postoje, i když je vyrobila turistická firma pro náročné výšlapy. A teď jsou moje oblíbené proto, že v těch páscích výborně drží nůž.

Zastrčím nabroušený steakový nůž taky do kapsy Paigina invalidního vozíku. Váhám, než dám jeden i do mámina nákupního vozíku v obýváku, ale stejně to udělám. Zasunu ho mezi štůsek biblí a hromádku prázdných lahví od sodovky. Když se nedívá, přehodím přes něj oblečení, a doufám, že nikdy nebude muset vědět, že tam je.

Než se úplně setmí, tlačím Paige společnou chodbou dolů ke schodům. Může v něm jet i sama díky tomu, že dala přednost klasickému vozíku před elektrickým. Ale stejně vím, že se cítí bezpečněji, když ji tlačím já. Výťah je teď k ničemu, samozřejmě, jestli teda nechcete riskovat, že v něm uvíznete, když vypadne proud.

Pomáhám Paige z vozíku a nesu ji na zádech a máma zatím sune vozík po schodech z třetího patra. Kostnatost mé sestry mi není příjemná. Je teď příliš lehká, i na svých sedm let, a to mě děsí víc než všechno ostatní dohromady.

Když dojdeme do haly, posadím Paige zpět do vozíku. Zastrčím jí pramen tmavých vlasů za ucho. S jejími vystouplými lícními kostmi a pŕlnočníma očima bychom mohly být skoro dvojčata. Její obličej se podobá víle víc než ten můj, ale dejte jí ještě deset let a bude vypadat přesně jako já. Nikdo by si nás ale nikdy nespletl, i kdyby nám bylo oběma sedmáct, jako si nikdo nesplete měkké s tvrdým, teplé se studeným. I teď, když se tak moc bojí, má v koutcích pusy náznak úsměvu, a víc se strachuje o mě než o sebe. Taky se na ni usměju a snažím se působit klidně.

Běžím zpátky po schodech nahoru, abych pomohla mámě snést její nákupní vozík. Moc nám to s tím neforemným krámem nejde, a jak s ním klopýtáme dolů po schodech, dost rachotíme. To je poprvé, co jsem ráda, že v budově nezůstal nikdo, kdo by to mohl slyšet. Vozík je přečpaný prázdnými lahvemi, Paiginými dětskými dekami, štůsky časopisů a biblí, všemi tričky, která táta nechal ve skříní, když se odstěhoval, a samozřejmě kartony jejích vzácných shnilých vajec. Vajíčka si nacpala taky do všech kapes u svetru i u bundy.

Zvažuju, že tady vozík necháme, ale ten boj, co bych s mámou vedla, by zabral mnohem déle a byl by mnohem hlučnější, než když jí pomůžu. Jen doufám, že Paige bude po tu dobu, co to trvá snést dolů, v pořádku. Nejradši bych se nakopla za to, že jsem nesnesla dolů nejdřív ten nákupní vozík, aby Paige mohla být na relativně bezpečnějším místě nahoře, než aby na nás čekala dole v hale.

Než dorazíme k hlavním dveřím budovy, už se potím a nervy mám pocuchané.

„Pamatuj si,“ říkám, „ať se stane cokoli, prostě utíkej po El Camino, než doběhneš k Page Mill. Pak zamiř k horám. Když se rozdělíme, sejdeme se nahore v kopcích, ano?“

Pokud se rozdělíme, není moc velká naděje, že bychom se ještě někdy někde sešly, ale musím pořád předstírat naději, protože to je možná to jediné, co máme.

Přitisknu ucho k hlavním dveřím našeho domu. Nic neslyším. Žádný vítr, žádní ptáci, žádná auta, žádné hlasy. Těžké dveře maličko pootevřu a nakouknu ven.

Ulice jsou opuštěné, kromě prázdných aut zaparkovaných ve všech pruzích. Skomírající světlo omývá beton a ocel šedivou připomínkou barvy.

Den patří uprchlíkům a útokům gangů. Ale v noci se všichni stáhnou a nechají ulice opuštěné až do svítání. Všichni teď mají velký strach z nadpřirozeného. Zdá se, že smrtelní dravci i kořist svorně naslouchají prvotnímu strachu a do svítání se schovávají. I ty nejhorší nově vzniklé pouliční gangy přenechávají noc všem možným bytostem, které můžou bloumat temnotou tohoto nového světa.

Aspoň to tak bylo doteď. Jednou ti nejzoufalejší začnou využívat úkrytu noci i přes nebezpečí, které venku číhá. Doufám, že my budeme první, abychom tam byly samy, už jenom proto, abych se nemusela rozhodovat, jestli pomáhat Paige, nebo někomu cizímu.

Máma se mě drží za ruku a zírá do noci. V očích má hrozný strach. Tenhle poslední rok, co odešel táta, brečela tak moc, že má oči permanentně opuchlé. Noci se děsí obzvlášť, ale s tím já nic nenadělám. Začnu jí říkat, že budeme v pořádku, ale ta lež mi uvízne v puse. Nemá smysl ji ujišťovat.

Zhluboka se nadechnu a s trhnutím otevřu dveře.

2

Okamžitě se cítím ohrožená. Svaly mi ztuhnou, jako by čekaly, že do nich někdo může kdykoli střelit.

Popadnu vozík s Paige a tlačím ji ven z budovy. Pečlivě zkoumám nebe a pak se dívám kolem sebe, jako malinkatý králíček, co utíká před dravci.

Stíny rychle tmavnou nad opuštěnými budovami, auty a vadnoucími keři, které nikdo už šest týdnů nezalil. Nějaký sprejer nasprejoval na zeď domu na protější straně ulice rozhněvaného anděla s obrovskými křídly a mečem. Ohromná prasklina, která protíná zeď, se klikatí andělu přes obličej, vypadá šíleně. Pod tím nějaký rádoby básník načmáral slova: *Kdo nás bude střežit před strážci?*

Otřesu se z rachoty, který vydává mámin vozík, když ho postrkuje dveřmi na chodník. Pod nohama nám křupe rozbité sklo, což mě ještě víc utvrzuje v tom, že jsme zůstaly schované v bytě déle, než jsme měly. Okna v prvním patře jsou rozbitá.

A na dveře někdo přibil píрко.

Ani na vteřinu neuvěřím, že by to mohlo být peří opravdového anděla, i když to tak má samozřejmě vypadat. Žádný z nových gangů není tak silný nebo bohatý. Každopádně zatím ne.

Píрко někdo namočil do červené barvy a ta kape po dřevě. Aspoň doufám, že to je barva. Tenhle symbol gangů vídám na supermarketech a drogériích už několik posledních týdnů, aby odradil hledače. Nebude trvat dlouho a členové gangů si přijdou pro to, co zbylo ve vyšších patrech. Jejich ško-

da, my tam už nebudeme. Zatím mají dost práce s hlídáním teritoria, aby se do něj nedostal konkurenční gang.

Sprintujeme k nejbližšímu autu, kde se skrčíme v úkrytu.

Nemusím se ohlížet, abych zkontrolovala, jestli jde máma za námi, protože rachocení kol vozíku mi říká, že se pohybuje. Rychle se podívám nahoru a pak na obě strany. Ve stínech se nic nehýbá.

Projede mnou naděje, poprvé od té doby, co jsem vymyslela náš plán. Třeba dnešní noc bude jedna z těch, kdy se v ulicích nic nestane. Žádné gangy, ráno se nenajdou žádné rozžvýkané zbytky zvířat, noci se nebude ozývat žádný křik.

Moje jistota narůstá, jak skáčeme od jednoho auta k druhému a jde nám to mnohem rychleji, než jsem čekala.

Zahame na El Camino Real, hlavní tepnu Silicon Valley. Podle mé učitelky španělštiny to znamená „Královská cesta“. Ten název sedí, vzhledem k tomu, že náš místní majitel – zakladatelé a první zaměstnanci špičkových technických firem na světě – pravděpodobně na této cestě uvízl jako kdokoli jiný.

Křižovatky jsou zablokované opuštěnými auty. Před šesti týdny to bylo poprvé, co jsem v údolí viděla zablokovanou křižovatku. Tady byli řidiči vždycky tak slušní, jak si jen umíte představit. Ale věc, která mě opravdu přesvědčuje, že je konec světa, je křupání smartphonů pod mýma nohama. Nic než konec světa by nepřimělo naše ekologicky uvědomělé technocvoky, aby pohodili své nejnovější hračky na ulici. Je to skoro svatokrádež, i když ty hračky jsou teď jen přítěž.

Původně jsem zvažovala, že zůstaneme v menších uličkách, ale je pravděpodobnější, že se členové gangů budou schovávat tam, kde jsou vidět málo. I když je noc, pokud je budeme pokoušet v jejich vlastních ulicích, mohli by být ochotní zariskovat kvůli vozíku s kořistí. Není pravděpodobné, že by z té dálky mohli vidět, že jsou to jen prázdné lahve a hadry.

Už jsem chtěla vykouknout za teréňákem, abych vyměřila náš další skok, když se Paige natáhne otevřenými dveřmi auta a sáhne po něčem na sedadle.

Je to energetická tyčinka. Nerozbalená.

Je zahrabaná mezi rozházenými papíry, jako by to všechno vypadlo z tašky. Bylo by moudré, abychom ji popadly a utekly, a pak ji teprve snědly někde v bezpečí. Ale během posledních pár týdnů jsme pochopily, že žaludek může poměrně snadno zvítězit nad mozkiem.

Paige balíček roztrhne a rozlomí tyčinku na třetiny. Rozzáří se jí obličej, když nám kousky rozdává. Ruka se jí třese hladem a rozrušením. Ale i přesto dává větší kousky nám a pro sebe si nechá jen ten nejmenší.

Svůj kousek rozlomím napůl a dávám půlku svého dílu Paige. Máma udělá totéž. Paige vypadá sklesle, protože jsme odmítly její dary. Dám si prst přes rty a přísně se na ni podívám. Neochotně si vezme nabídnuté jídlo.

Paige je od tří let vegetariánka, od té doby, co jsme se byli podívat v dětské zoo. I když byla ještě batole, stejně si spojila krůtu, na kterou se smála, s bagetou, co jedla. Říkali jsme jí náš malý dalajláma, až do doby před pár týdny, kdy jsem začala trvat na tom, aby jedla všechno, co se mi podaří schrastit na ulici. Energetická tyčinka je to nejlepší, co pro ni momentálně můžu udělat.

Obličej se nám všem uvolní úlevou, když se zakousneme do křupavé tyčinky. Cukr a čokoláda! Kalorie a vitamíny.

Jeden z papírů třepotavě sjede ze sedadla spolujezdce. Zahlédnu popisek.

Radujte se! Pán přichází! Přidejte se k hnutí Nové svítání a buďte první, kdo vstoupí do Ráje.

Je to leták jednoho z apokalyptických kultů, které po útočích vyrašily jako pupínky na mastné kůži. Jsou na něm rozmazané fotky ohnivě zkázy Jeruzaléma, Mekky a Vatikánu.

Má to vzhled kvapné, na koleni dělané práce, jako kdyby někdo udělal snímky z televizních zpráv a vytiskl je na levné barevné tiskárně.

Spolkneme jídlo, ale já jsem příliš nervózní na to, abych si tu sladkou chuť vychutnala. Už jsme skoro u Page Mill Road, která by nás měla zavést do hor relativně neobydlenou oblastí. Myslím si, že až budeme blízko hor, naše šance na přežití ohromně vzroste. Teď je hluboká noc a opuštěná auta tajemně osvětluje půlměsíc.

Na tom tichu je něco, co mě znervózňuje. Zdá se, že by tu nějaký hluk měl být – třeba pobíhání krysy nebo ptáci nebo cvrčci nebo tak něco. Zdá se, že se i vítr bojí pohnout.

V takovém tichu zní zvuky mámina vozíku obzvlášť hlasitě. Kéž bych měla čas se s ní dohadovat. Narůstá ve mně pocit naléhavosti, jako reakce na napětí před bouřkou. Prostě to do Page Mill musíme zvládnout.

Tlačím vozík rychleji, kličkuju od auta k autu. Mámin dech za mnou těžkne a zní namáhavěji. Paige je tak potichu, že ji napůl podezírám, že zadržuje dech.

Něco bílého se jemně snese dolů a přistane na Paige. Zvedne to a otočí se na mě. Z obličejů se jí vytratí všechna barva a oči má vykulené.

Je to nadýchaný kousek perí. Sněhobílé pírkó. Takové, co se může dostat ven z prachové peřiny, jen o něco větší.

Cítím, jak blednu i já.

Jaká je šance?

Většinou se zaměřují na velká města. Silicon Valley je jenom obyčejný pruh nízkých kancelářských budov a předměstí mezi San Franciskem a San Jose. Na San Francisco už zaútočili, takže kdyby chtěli zaútočit na cokoli v této oblasti, bylo by to San Jose, ne údolí. To jen kolem proletěl nějaký pták, to je všechno. To je všechno.

Už se mnou ale cloumá panika.

Přinutím se podívat se nahoru. Vidím jen nekonečné temné nebe.

Ale pak přece jen něco zahlédnu. Další, větší pírkó se líně snáší k mé hlavě.

Na čele se mi perlí pot. Vyrázím kupředu totálním sprintem.

Mámin vozík bláznivě řinčí za mnou, jak se zoufale snaží držet tempo. K běhu nepotřebuje vysvětlování nebo povzbuzování. Bojím se, že jedna z nás upadne nebo že převrhnou vozík s Paige, ale nemůžu se zastavit. Budeme si muset najít úkryt. Hned, hned, hned.

Hybridní auto, ke kterému mířím, se najednou zhroutlí pod tíhou něčeho, co na něj spadlo. Málem vyskočím z kůže, jak náraz zaburácí. Naštěstí přehluší mámin křik.

Zahlédnu zlatohnědé paže a sněhobílá křídla.

Anděl.

Musím zamrkat, abych se přesvědčila, že to je skutečné.

Nikdy předtím jsem anděla neviděla, myslím teda živého. Jasně že jsme všichni viděli opakované záběry božího posla Gabriela se zlatými křídly, jak ho sestřelili z hromady sutě, která bývala Jeruzalém. Nebo záběry andělů, co strhli vojenskou helikoptéru z nebe a svrhli ji na dav v Pekingu, vrtulí dolů. Nebo ten roztřesený záznam lidí prchajících z planoucí Paříže, s nebem plným kouře a andělských křídel.

Ale když se člověk dívá na televizi, může si vždycky říct, že to nebyla skutečnost, i kdyby to celé dny běželo ve všech zprávách.

Nedá se popřít, že tohle skutečnost je. Muži s křídly. Andělé apokalypsy. Nadpřirozené bytosti, které rozprášily moderní svět a zabily miliony, možná i miliardy lidí.

A tady jeden z těch děsů je, přímo přede mnou.

3

Málem Paige vyklopím, jak se snažím rychle se otočit a změnit směr. Prudce zastavíme před zaparkovaným stěhovacím autem. Vykouknu přes něj a nemůžu odtrhnout oči.

K tomu se sněhobílými křídly se snáší dalších pět andělů. Soudě podle jejich agresivního postoje se jedná o boj pěti proti jednomu. Je tma, a tak na snášejších se andělech nevidím žádné podrobnosti, ale jeden z nich vyčnívá. Je to obr, převyšuje ostatní. Na tvaru jeho křídel je něco, co mi připadá zvláštní. Když přistanou, složí křídla moc rychle na to, abych si je mohla dobře prohlédnout, a tak mi nezbyvá než přemýšlet, jestli na nich opravdu bylo něco zvláštního.

Skrčíme se a mně ztuhnou nohy a odmítají se pohnout z relativního bezpečí za pneumatikou nákladáku. Zatím se nezdá, že by si nás všimli.

Nad rozmačkaným hybridem se najednou zableskne a rozsvítí světlo. Znova naskočila elektrina a tahle pouliční lampa je jedna z mála, co ještě nejsou rozbité. Osamělý kužel světla vypadá strašně jasně a strašidelně a spíš zvýrazňuje kontrasty, než aby osvětloval. Pár prázdných oken podél ulice se taky rozsvítí a to mi poskytne dost světla, abych se mohla na anděly podívat trochu líp.

Křídla mají různobarevná. Ten, co nabořil auto, má křídla sněhobílá. Obr má křídla barvy noci. Ostatní mají modrá, zelená, cihlově červená a tygrovaná.

Nikdo z nich nemá košili, svaly se jim s každým pohybem napínají. Tak jako odstín jejich křídel se liší i odstín jejich kůže. Ten sněhobílý anděl, co se naboural do auta, má

kůži světle karamelovou. Ten s temnými křídly má kůži světlo jako vaječná skořápka. Ostatní něco mezi zlatou a tmavě hnědou. Tihle andělé vypadají jako ten typ, co by měl mít hromadu jizev z bitevních zranění, ale místo toho mají nádherně hladkou kůži, takovou, pro jakou by královny plesu po celé zemi zabíjely plesové krále.

Sněhobílý anděl se bolestivě svalí z rozbitého auta. I přes svá zranění dopadne v příkrčení, připravený na útok. Jeho atletická ladnost mi připomíná pumu, kterou jsem jednou viděla v televizi.

Vidím, že je silným soupeřem, podle toho, jak opatrně se k němu ostatní přibližují, přestože je zraněný a oni v početní přesile. I když jsou ti druzí svalovci, vypadají ve srovnání s ním hrubě a neohrabaně. Má tělo olympijského plavce, napjaté a svalnaté. Vypadá, že je připraven k boji holýma rukama, i když je většina jeho nepřátel ozbrojena meči.

Jeho meč leží pár metrů od auta, kam při pádu dopadl. Jako jiné andělské meče je krátký, s půlmetrovým, smrtícím dvojsečným ostřím.

Vidí ho a natáhne se, aby na něj dosáhl. Ale anděl s cihlovými křídly meč odkopne. Líně se otáčí na asfaltu směrem od svého majitele, ale vzdálenost, kterou urazí, je překvapivě krátká. Musí být těžký jako olovo. Je ale i tak dost daleko, takže sněhobílý nemá šanci na něj dosáhnout.

Sedím a dívám se na popravu anděla. O závěru není pochyb. Sněhobílý ale stejně zabouje. Nakopne tygrovaného a podaří se mu držet se proti dalším dvěma. Ale na všech pět dohromady nemá.

Když se čtyřem z nich nakonec podaří ho přimáčkout k zemi a v podstatě na něm sedí, temný obr k němu přistoupí. Kráčí jako anděl smrti, což by myslím mohl být. Mám silný dojem, že tohle je vyvrcholení několika bitev, co mezi

nimi proběhly. Tuším mezi nimi nějaký příběh, v pohledu, jakým se na sebe dívají, ve způsobu, jakým temný trhne sněhobílému za křídlo a roztáhne ho. Kývne na tygrovaného a ten nad sněhobílým zvedne meč.

Chci před posledním máchnutím zavřít oči, ale nemůžu. Prostě mi to nejde.

„Měl jsi přijmout naše pozvání, dokud jsi měl šanci,“ říká temný a natahuje křídlo, aby drželo sněhobílému od těla. „I když ani já bych u tebe nečekal takovýhle konec.“

Znova kývne na tygrovaného. Čepel zasviští vzduchem a odsekne křídlo.

Sněhobílý šileně zařve. Ulice naplní ozvěna jeho vzteku a utrpení.

Všude cáká krev, stříká na ostatní. S námahou ho drží na zemi, protože krev na něm klouže. Sněhobílý se otočí a nakopne dva násilníky rychlostí blesku. Válejí se po asfaltu, choulí se do klubíčka. Na chvílku, když se ho zbývající dva andělé snaží udržet na zemi, si pomyslím, že se mu podaří vybojovat si volnost.

Ale temný mu botou šlápne na záda, rovnou do otevřené rány.

Sněhobílý sykne bolestí, ale nekřičí. Ostatní využijí příležitosti dostat se zpátky na své pozice a drží ho dole.

Temný upustí odseknuté křídlo. Dopadne na asfalt s zuchnutím mrtvého zvířete.

Sněhobílý má zuřivý výraz. Stále má v sobě odhodlání k boji, ale opouští ho rychle, spolu se ztracenou krví. Krev mu smáčí kůži a vpíjí se mu do vlasů.

Temný chytí druhé křídlo a s trhnutím ho rozevře.

„Kdyby bylo na mně, nechal bych tě jít,“ říká temný. V jeho hlase je tolik obdivu, až ho podezírám, že to možná myslí vážně. „Ale všichni máme svoje rozkazy.“ I přes projevené uznání na něm není znát ani trocha lítosti.

Ostří meče tygrovaného, položené na kloubu sněhobílého křídla, odráží svit měsíce.

Přikrčím se v očekávání další krvavé sprchy. Za sebou zaslechnu tenounký soucitný povzdech Paige.

Za temným najednou vykloní hlavu ten s cihlovými křídly. Dívá se přímo na nás.

Ztuhnu, pořád přikrčená za stěhovacím autem. Srdce se mi zastaví a pak se rozbuší trojitou rychlostí.

Anděl s cihlovými křídly vstává a odchází z krvavé scény. Rovnou k nám.

4

Mozek se mi strachy zasekne. Jediná věc, která mě napadne, je odvést jeho pozornost, a máma zatím odveze Paige do bezpečí.

„Utíkej!“

Mámě hrůzou ztuhnou rysy, pohled má vytřeštěný. V panice se otočí a utíká bez Paige. Musela si myslet, že vozík budu tlačit já. Paige se na mě podívá, ve vílím obličejí vidím jen vyděšené oči.

Otočí vozík a jede sama za mámou, co nejrychleji to jde. Moje sestra může vozík ovládat, ale rozhodně nejede tak rychle, jako když ji někdo tlačí.

Žádná z nás nevyvázne živá, jestli ho nějak nevyrušíme. Nemám čas promýšlet pro a proti, rozhodnu se ve vteřině.

Vyrazím do otevřeného prostoru přímo směrem k tomu s cihlovými křídly.

Odněkud zezadu otupěle vnímám šílený řev plný utrpení. Odsekávají druhé křídlo. Už je asi stejně pozdě. Ale jsem u místa, kde leží meč sněhobílého, a nemám čas vymýšlet nový plán.

Hrábnu po meči cihlovému skoro pod nohama. Popadnu ho oběma rukama, protože čekám, že bude hodně těžký. V mých rukou se zvedne sám, lehký jako pírkó. Hodím ho sněhobílému.

„Hej!“ zařvu z plných plic.

Cihlový se přihrčí a vypadá stejně překvapeně, jako se cítím já při pohledu na meč, který mu letí nad hlavou. Z mé strany je to zoufalý a chabě promyšlený krok, hlavně pro-

to, že ten anděl už asi každou chvíli vykrvácí. Ale meč letí mnohem přesněji, než čekám, a přistane jílcem přímo sněhobílému v natažené ruce, úplně jako by ho tam někdo odnesl.

Anděl bez křídel bez zaváhání máchne mečem po temném. I přes vážná zranění je rychlý a rozzuřený. Chápu, proč museli být ostatní v mnohonásobné přesile, než se jim ho podařilo zahnat do kouta.

Čepel protne temnému břicho. Krev vytryskne a smíchá se s rudou kaluží na zemi. Tygrovaný přiskočí ke svému šéfovi a zachytí ho, aby neupadl.

Sněhobílý klopýtá a snaží se bez křídel znova získat rovnováhu, po zádech mu tečou potoky krve. Podaří se mu máchnout mečem ještě jednou, tygrovaný utíká s temným v náruči a meč mu rozsekne nohu. Ale to je nezastaví.

Ti dva další, co se dali na ústup, když se situace vyostřila, se hrnou, aby temného a tygrovaného zvedli. Při běhu se zraněnými mávají silnými křídly, vznášejí se do noci a zůstává po nich cestička z kapek krve, co dopadají na zem.

Můj pokus odvést pozornost má překvapivý úspěch. Projede mnou naděje, že moje rodina teď možná našla nový úkryt.

Pak můj svět vybuchne bolestí, když mi dá cihlový ránu hřbetem ruky.

Odletím dozadu a praštím sebou o asfalt. Plíce se mi stáhnou tak, že nejsem schopná ani pomyslet na to, že bych se nadechla. Jediná věc, kterou můžu udělat, je schoulit se do klubíčka a snažit se dostat do těla aspoň trochu vzduchu.

Cihlový se otočí ke sněhobílému, kterému se tedy rozhodně už sněhobílý říkat nedá. Váhá, všechny svaly napnuté, jako by zvažoval svou šanci porazit zraněného anděla. Sněhobílý, bez křídel, promáčený krví, se při chůzi kymácí, sotva stojí na nohou. Ale jeho meč je připravený a namířený na

cihlového. Sněhobílému planou oči vztekem a odhodláním, což je asi to jediné, co ho drží na nohou.

Zakrvácený anděl musí mít pekelnou pověst, protože statný a naprosto zdravý cihlový zarazí meč zpátky do pochvy. Znechuceně se na mě podívá a rozběhne se. Běží dolů ulicí a po pár krocích ho křídla zvednou ze země.

Ve vteřině, kdy se k němu nepřítel otočí zády, se zraněný anděl zhrouťí na kolena mezi odseknutá křídla. Zdá se, že krvácí celkem rychle a já jsem si jistá, že za pár minut zemře.

Konečně se mi podaří pořádně se nadechnout. Na plicích mě pálí, ale když se mi do těla zase dostane kyslík, bolest povolí. Jsem blažená úlevou. Uvolním tělo a otočím se, abych se rozhlédla po ulici.

Ten pohled mnou otřese.

Paige pracně otáčí koly vozíku a jede ulicí. Cihlový nad ní přestane stoupat, krouží jako sup a začíná se snášet stře hlav dolů k ní.

V tu ránu jsem na nohou a letím jako střela.

Moje plíce křičí po vzduchu, ale já je nevnímám.

Cihlový se na mě podívá se samolibým výrazem. Běžím co nejrychleji, vlasy mi vanou ve větru z jeho křídel.

Blízko, blizoučko. Jen malinko rychleji. Moje chyba. Rozčílila jsem ho tak, že ublíží Paige jen tak, z čisté zlovůle. Moje vina mě vede k ještě šílenější touze ji zachránit.

Cihlový volá: „Utíkej, opičko! Utíkej!“

Natáhne ruce dolů a sebere Paige.

„Ne!“ křičím a natahuju se po ní.

Zvedá ji do vzduchu, Paige křičí moje jméno. „Penryn!“

Chytím ji za lem kalhot, v ruce držím bavlnu se žlutými hvězdičkami, které jí tam našila máma, aby ji chránily proti zlu.

Jen na okamžik si dovolím uvěřit, že bych ji mohla zase

stáhnout dolů. Na okamžik mi začne povolovat napětí v hrudi s očekávanou úlevou.

Látka mi vyklouzne z ruky.

„Ne!“ vyskočím po jejích nohou. Konečky prstů jí škrtnu o boty. „Vrať ji sem! Ji nechceš! Je to jen malá holčička!“ Na konci mi selže hlas.

Za chvíličku je anděl tak vysoko, že mě ani nemůže slyšet. Stejně na něj řvu a pronásleduju je ulicí, i když se Paigin křik ztrácí v dálce. Při pomyslení, že by ji z té výšky mohl upustit, se mi málem zastaví srdce.

Čas běží, já stojím na ulici, snažím se popadnout dech a dívám se, jak se smítko na obloze zmenšuje do ztracena.

5

Dlouho potom, co Paige zmizí v oblacích, se otočím a hledám mámu. Ne, že by mi na ní nezáleželo. Náš vztah je prostě jen složitější než obvyklý vztah mezi matkou a dcerou. Růžolící láska, co k ní mám cítit, je pocákaná černou a potřísněná různými odstíny šedé.

Není po ní ani stopy. Její nákupní vozík leží převrácený, harampádí, co v něm bylo, se povaluje rozházené u nákladáku, za kterým jsme se schovávaly. Zaváhám a pak křiknu.

„Mami?“ Kdokoli nebo cokoli, co by mohl hluk přivolat, už tady musí být a pozorovat nás zpoza stínů.

„Mami!“

V opuštěné ulici se nic nepohne. Pokud někdo z těch tichých pozorovatelů za temnými okny lemujícími ulici viděl, kam šla, nechce mi to dobrovolně sdělit. Zkousím si vzpomenout, jestli jsem nezahlédla jiného anděla odnášet ji, ale jediné, co mám před očima, jsou jen ochrnuté nožky Paige, zvedající se z vozíku. Kdyby se kolem mě dělo cokoli, nevšimla bych si toho.

V civilizovaném světě, kde existují zákony, banky a supermarkety, je paranoidní schizofrenie velký problém. Ale ve světě, kde banky a supermarkety využívají gangy k mučení, je být trochu paranoidní vlastně výhodou. Schizofrenie je ale problém pořád. Neschopnost odlišit realitu od fantazie má k ideálu daleko.

Stále je ale velká šance, že se mámě povedlo zmizet, než se věci zvirtly. Asi se někde schovává, nejspíš mě sleduje, dokud se nebude cítit dost v bezpečí, aby vylezla.

Znova zkoumám scénu, vidím jen budovy s temnými okny

a rozbitá auta. Kdybych nestrávila týdny tajným vyhlížením z jednoho z těch temných oken, možná bych věřila, že jsem poslední lidskou bytostí na planetě. Ale vím, že tam někde, za betonem a ocelí, je určitě několik párů očí, jejichž majitelé zvažují, jestli stojí za to riskovat a vyběhnout na ulici ulovit andělské křídlo a možná nějakou další část anděla, kterou by šlo odříznout.

Podle Justina, což byl ještě před týdnem náš soused, se v ulicích říká, že někdo vypsál za kousky andělů odměnu. Kolem trhání andělů na kusy se vytvořila celá ekonomika. Křídla vynesou nejvíc, ale ruce, nohy, skalp a další, citlivější části taky můžou vynést pěknou sumičku, pokud tedy můžete dokázat, že pocházejí z anděla.

Moje myšlenky přeruší tiché zaúpění. Svaly se mi okamžitě napnou, připravené k dalšímu boji. Přicházejí gangy?

Další tiché zasténání. Zvuk nevychází z budov, slyším ho přímo před sebou. Jediná věc přede mnou je zkrvavený anděl, ležící na zemi obličejem dolů.

Může být ještě naživu?

Všechny historky, co jsem slyšela, vypráví, že když andělu useknete křídla, umře. Ale možná je to pravda tak, jako že když useknete ruku člověku, taky umře. Když zůstane bez pomoci, prostě vykrvácí.

Příležitostí sehnat si kus anděla není moc. Každou chvíli můžou ulici zaplavit hledači těl. Bylo by moudré zmizet, dokud ještě můžu.

Ale jestli ještě žije, možná ví, kam odnesli Paige. Popoběhnu k němu, srdce mi zběsile buší nadějí.

Krev mu stéká po zádech do kaluže na asfaltu. Bez okolků ho obracím, ani nepřemýšlím, jestli se ho mám dotýkat. I přes svůj horečnatý stav si všimnu jeho éterické krásy, jeho nádherně tvarované hrudi. Myslím, že by měl klasicky andělský obličej, nebýt těch modřin a šrámů.

Zatřesu s ním. Leží nehnutě, jako socha řeckého boha, které se podobá.

Dám mu pořádnou facku. Víčka se mu zachvějí a na okamžik mě zaregistruje. Bojuju s nutkavým pocitem utéct.

„Kam letí?“

Zasténá, víčka mu klesnou. Znova ho plesknu, co největší silou.

„Řekni mi, kam letí. Kam ji nesou?“

Něco ve mně nenávidí novou Penryn, která se ze mě stala. Nenávidí holku, co mlátí umírající bytost. Ale tohle zaženu někam hluboko do kouta, kde mě to může otravovat někdy jindy, až se Paige dostane z nebezpečí.

Opět zasténá a já vím, že mi nebude schopen nic říct, dokud mu nezastavím krvácení a nevezmu ho na místo, kde není pravděpodobné, že zaútočí gangy a rozsekají ho jako kořist na malé kousky. Chvěje se, asi se dostává do silného šoku. Obrátím ho na břicho, tentokrát si všimnu, jak je lehký.

Běžím k máminu převrácenému nákupnímu vozíku. Prohrabuju se hromadou a hledám hadry, abych ho zabalila. Na dně vozíku se skrývá lékárnička. Než ji popadnu, na vteřinu zaváhám. Fakt se mi nechce plýtvat drahocenným obsahem lékárničky na anděla, který stejně umře, ale bez křídel vypadá tak lidsky, že si dovolím použít k překrytí jeho rezných ran pár sterilních obvazů.

Na zádech má tolik krve a špíny, že vlastně ani nevidím, jak hluboké rány jsou. Na tom ale nezáleží, hlavně když se mi podaří udržet ho naživu dost dlouho na to, aby mi řekl, kam odnesli Paige. Co nejtěsněji mu ovážu kolem trupu pruhy látky, snažím se co nejvíc tlačit na rány. Nevím, jestli můžete někoho zabít tím, že mu moc utáhnete obvazy, ale vím, že vykrvácení je rychlejší než smrt téměř jakýmkoli jiným způsobem.

Cítím, jak mi při práci propichují záda neviditelné oči. Gangy si asi myslí, že odřezávám kořist. Nejspíš přemýšlejí, jestli je pravděpodobné, že se vrátí ti ostatní andělé, a jestli mají dost času vyběhnout a vyrvat mi ty kusy z rukou. Musím ho zabalit a dostat ho odsud, než seberou dost odvahy. Jak spěchám, uzluju ho jako hadrovou panenku.

Odběhnu pro Paigin vozík. Na svou velikost je anděl překvapivě lehký a dostat ho na vozík je mnohem jednodušší, než jsem čekala. Když se nad tím zamyslíte, vlastně to dává smysl. Létání musí být snazší, když vážíte pětadvacet kilo, než když vážíte dvě stě padesát. Vědomí, že je silnější a lehčí než lidé, ve mně nevyvolává žádné sympatie.

Když ho zvedám a usazuju do vozíku, hraju divadlo, hekám a vrávorám, aby to vypadalo, že anděla nemůžu zvednout. Chci, aby si diváci mysleli, že je anděl tak těžký, jak se zdá, protože pak si budou myslet, že jsem silnější a drsnější, než vypadám, se svou podvyživenou postavou o necelých sto šedesáti centimetrech.

Začíná se andělu na obličeji objevovat pobavený úšklebek?

Ať je to cokoli, ve chvíli, kdy ho vyklopím do vozíku, se to zkroutí do výrazu bolesti. Na to, aby se tam pohodlně vešel, je moc velký, ale postačí to.

Rychle popadnu hedvábná křídla a zabalím je do moly prožrané deky z mámina nákupního vozíku. Sněhobílá pírka jsou úžasně měkoučká, hlavně ve srovnání s hrubou dekou. I v téhle vypjaté chvíli jsem v pokušení jemně je pohladit. Kdybych pírka vytrhala a používala je jako platidlo, jedno po druhém, jediné křídlo by nám všem třem nejspíš zaplatilo bydlení a stravu na celý rok. Tedy samozřejmě za předpokladu, že se mi podaří dostat nás všechny tři zase dohromady.

Rychle obě křídla zabalím a nijak zvlášť mě netrápí, jestli se pírka polámou. Zvažuju, že nechám jedno křídlo tady na ulici, abych přilákala gangy a ty bojovaly mezi sebou a ne-

pronásledovaly mě. Ale zoufale potřebuju křídla obě dvě, abych z anděla vymámila informace. Popadnu meč, je taky úžasně lehký, jako pírko, a zasunu ho bez okolků do kapsy u opěradla vozíku.

Vyrazím smrtící rychlostí do ulice, tlačím anděla do noci, co mi síly stačí.

6

Anděl umírá.

Leží na pohovce, tělo ovázané obvazy, vypadá úplně jako lidská bytost. Nad obočím se mu perlí krůpěje potu. Na dotek má horečku, jako by jeho tělo pracovalo přesčas.

Jsem v kancelářské budově, v jedné z bezpočtu staveb, kde v Silicon Valley sídlí začínající technické firmy.

Ta, co jsem si vybrala, je v business parku plném navlas stejných bloků. Doufám, že když se dneska někdo rozhodne vzít útokem nějakou kancelářskou budovu, zvolí si nějakou jinou, všechny vypadají úplně stejně jako tahle.

Od úmyslu vybrat si právě tuhle budovu by ostatní měla odradit mrtvola, které leží v hale. Byla tam, už když jsme přišli, studená, ale ještě nehnije. V té chvíli budova ještě voněla papírem a tonerem, dřevem a leštěnkou, jen s drobným náznakem mrtvého chlapa. Můj prvotní vnitřní impulz byl přesunout se jinam. Vlastně jsem už byla na cestě ven, když mi došlo, že odejít bude asi popudem skoro každého.

Hlavní dveře jsou skleněné a mrtvolu je vidět z venku. Dva kroky od dveří leží muž bradou vzhůru, s nohama od sebe a otevřenou pusou. Takže jsem si tuhle budovu na chvíli vybrala jako svůj sladký domov. Je tu dost zima, takže zatím moc nesmrdí, ale čekám, že se budeme muset odstěhovat brzy.

Anděl leží na kožené sedačce v místnosti, co musela být rohová kancelář nějakého ředitele. Stěny jsou ozdobené zarámovanými černobílými fotografiemi Yosemitekého parku a na stole a policích jsou vystavené fotky ženy a dvou batolat ve stejných oblečích.

Vybrala jsem jednopatrový dům, něco nenápadného a nepříliš okázalého. Je to jednoduchá budova, s firemním logem s nápisem Zygotronics. Židle a sedačky v hale jsou velké a veselé, s chlupatými potahy ve fialové a křiklavě žluté barvě. U kancelářských kójí stojí dvoumetrový nafukovací dinosaur. Silicon Valley retro. Myslím, že by se mi mohlo líbit na takovém místě pracovat, kdybych si mohla dodělat školu.

Je tady i kuchyňka. Málem jsem se rozbřečela, když jsem uviděla spížírnou nacpanou občerstvením a balenou vodou. Energetické tyčinky, ořechy, minibalení čokolád, a dokonce karton instantních nudlí, takových, co jsou balené v kelímkách. Proč mě nenapadlo prohledat kanceláře dřív? Asi proto, že jsem v žádné nikdy nepracovala.

Ledničky si nevšímám, vím, že tam není nic, co by se dalo sníst. Elektrinu máme pořád, ale je nespolehlivá a často na několik dnů vypadne. V mrazáku určitě ještě nějaké zmražené jídlo je, protože ten zápach není nepodobný máminým shnilým vejcím. Kancelářská budova má dokonce svou vlastní sprchu, asi pro zaměstnance s nadváhou, co si chodí v polední pauze zacvičit. Ať už je tam z jakéhokoli důvodu, hodila se na opláchnutí krve.

Se vši tou zodpovědností a tlakem skoro nebylo dne, kdybych si nepomyslela, že by mi bylo bez mé rodiny líp. Ale ukazuje se, že to není pravda. Pravda by to možná byla, kdybych se o ně tolik nebála. Ale nemůžu si pomoci a myslím na to, jak by byly Paige i máma šťastné, kdybychom tohle místo našly společně. Mohly bychom se tu na týden usídlit a tvářit se, že je všechno v pořádku.

Cítím se osamělá a bezprizorní, ztracená a bezvýznamná. Začínám chápat, co čerstvé sirotky vede k tomu, že se připojí k pouličním gangům.

Jsme tu už dva dny. Dva dny, co anděl ani neumřel, ani se

nezotavil. Jen tam leží a potí se. Jsem si celkem jistá, že umírá. Kdyby neumíral, už by se probudil, nebo ne?

Pod dřezem najdu lékárníčku, ale náplasti a většina dalších věcí nejsou k ošetření ničeho vážnějšího než říznutí papírem. Prohrabávám lékárníčku, pročítám etikety na balíčcích. Je tam platíčko aspirinu. Nesnižuje aspirin horečku a neulevuje od bolesti hlavy? Projdu příbalový leták a ten domněnku potvrzuje.

Nemám tušení, jestli aspirin u anděla zabere, nebo jestli jeho horečka má co do činění s jeho poraněním. Co já vím, tohle může být jeho normální teplota. To, že vypadá jako lidská bytost, neznamená, že člověkem je.

Jdu zpátky do rohové kanceláře s aspirinem a sklenicí vody. Anděl leží na břiše na černé pohovce. První noc jsem ho zkoušela přikrýt dekou, ale jen ji pořád skopával. Takže má jen kalhoty, boty a kolem těla omotané obvazy. Zvažovala jsem, jestli mu nemám sundat kalhoty a boty, když jsem z něj ve sprše oplachovala krev, ale rozhodla jsem se, že tu nejsem od toho, abych mu dělala dobře.

Černé vlasy má nalepené na čele. Zkouším ho přimět, aby spolkl tabletky a napil se vody, ale nedaří se mi ho vzbudit dost na to, aby cokoli udělal. Jen tam leží jako žhnoucí kus kamene, úplně bez hnutí.

„Jestli se teď nenapiješ téhle vody, prostě tě tady nechám umřít o samotě.“

Jeho ovázaná záda se klidně zvedají a klesají, tak jak to dělají poslední dva dny.

Mezitím jsem se byla čtyřikrát podívat venku po mámě. Nešla jsem ale daleko, protože jsem se vždycky bála, že se probere, když tam nebudu, a já přijdu o šanci najít Paige, než mi anděl umře. Bláznivé ženské se o sebe někdy umí na ulici postarat, kdežto malé nemohoucí holčičky nikdy. Takže jsem pokaždé z výpravy za mámou utíkala rychle zpátky,

abych s úlevou, ale zároveň pocitem marnosti našla anděla stále v bezvědomí.

Dva dny už vlastně jen posedávám a jím instantní nudle a moje sestra zatím...

Nedokážu ani pomyslet na to, co se jí děje, byť i jen z důvodu mé chabé představivosti, co by asi andělé chtěli dělat s lidským dítětem. Otročení to být nemůže. Paige nemůže chodit. Tyhle myšlenky si nepřipouštím. Nebudu myslet na to, co se může stát, nebo co se už možná stalo. Musím se prostě zaměřit jen na to, abych ji našla.

Zavalí mě zlost a pocit marnosti. Chce se mi ztropit hysterickou scénu jako dvouleté dítě. Přepadne mě silná potřeba mrsknout sklenicí vody o zeď, strhnout police a řvát, až mi praskne hlava. Pokušení je natolik silné, že se mi začne chvět ruka a voda ve sklenici se třese a hrozí, že se rozlije.

Místo, abych mrskla sklenicí o zeď, vyliju vodu na anděla. Chce se mi po něm hodit i tu sklenici, ale ovládnu se.

„Vzbuď se, sakra. Probuď se! Co dělají s mou sestrou? Co s ní chtějí udělat? Kde sakra je?“ Řvu z plných plic a vím, že možná lákám pouliční gangy a je mi to jedno.

Ještě k tomu nakopnu gauč.

K mému ohromnému úžasu ztěžka otevře oči. Jsou tmavě modré a propichují mě. „Můžeš trochu ubrat? Snažím se spát.“ Má drsný hlas plný bolesti, ale nějak se mu stejně daří vnést do něj určitou dávku povýšenosti.

Padnu na kolena, abych mu viděla přímo do obličeje. „Kam šli ti druzí andělé? Kam vzali mu sestru?“

Schválně zavře oči.

Mlátím mu do zad vším, co najdu, přesně tam, kde mu krvácejí obvazy.

Oči se mu prudce rozevřou, skřípe zuby. Skrz ně sykne, ale nekřičí bolestí. Páni, ten vypadá vytočeně. Ovládnou náhlou myšlenku o krok ustoupit.

„Já se tě nebojím,“ pronesu co nejchladnějším hlasem, snažím se potlačit strach. „Nemáš ani sílu udržet se na nohou, skoro jsi vykrvácel a beze mě bys už byl mrtvý. Řekni mi, kam ji odnesli.“

„Je mrtvá,“ říká s naprostou jistotou. Pak zavře oči, jako by zase usínal.

Mohla bych přísahat, že se mi na minutu zastavilo srdce. Cítím, jako by mi mrzly prsty. Pak se mi v bolestivém návalu vrátí dech.

„Lžeš. Lžeš.“

Neodpovídá. Popadnu starou deku, kterou jsem nechala na stole.

„Podívej se na mě.“ Vyklepu deku na podlahu. Utržená křídla se vykutálí ven. Srolovaná se zmáčkla do malinkého zlomku jejich běžného rozpětí. Zdá se, že peří skoro zmizelo. Jak padají z deky, částečně se rozevřou a jemné peří se načechrá, jakoby po dlouhém spánku.

Myslím si, že děs v jeho očích je stejný jako u člověka, který by viděl své vlastní amputované nohy kutálet se ven z moly prožrané deky. Víím, že jsem neodpustitelně krutá, ale tady není na ohledy místo, ne, jestli chci ještě někdy vidět Paige živou.

„Znáš je?“ málem nepoznávám svůj vlastní hlas. Je chladný a tvrdý. Hlas žoldáka. Hlas učitele.

Křídla ztratila svůj lesk. Ve sněhobílých pírkách je stále náznak zlatavých proužků, ale některá peříčka jsou polámaná a trčí ven v podivném úhlu. Všude na křídlech je rozmazaná sražená krev a pírka jsou scvrklá a zacuchaná.

„Když mi pomůžeš najít mou sestru, vrátím ti je. Zachránila jsem ti je.“

„Děkuju,“ zachraptí a zkoumavě si prohlíží křídla. „Budou se báječně vyjímat na stěně.“ V jeho hlase je cítit hořkost, ale je tam ještě něco jiného. Lehounký nádech naděje, snad.

„Než jste ty a tví partáci zničili náš svět, bývali tu doktoři, kteří ti dokázali našít prst nebo ruku zpátky, když jsi o ně přišel.“ Raději se nezmiňuju o chlazení nebo obvyklé nutnosti přišít část těla do určité doby po odříznutí. Stejně asi umře a na ničem z tohohle nebude záležet.

Napnutý sval v čelisti stále vystupuje z jeho chladného obličeje, ale oči mu o zlomeček roztají, jako by si nemohl pomoci a přemýšlel o svých možnostech.

„Já jsem ti je neuřízla,“ říkám. „Ale můžu ti pomoci dostat je zpátky. Když mi pomůžeš najít mou sestru.“

Místo odpovědi zavře oči a zdá se, že zase usíná.

Dýchá zhluboka a ztěžka, jako člověk v hlubokém spánku. Ale neuzdravuje se jako člověk. Když jsem ho sem přitáhla, měl černomodrý obličej plný podlitin. Teď, po téměř dvou celých dnech spánku, vypadá jeho obličej zase normálně. Důlek po zlámaných žebrech taky zmizel. Modřiny na tvářích a kolem očí zmizely a oděrky a jizvy na rukou, ramenu a hrudníku se úplně zahojily.

Jediná věc, která se ještě nezacelila, jsou rány v místech, kde měl křídla. Přes obvazy se nedá říct, jestli jsou v lepším stavu, ale protože pořád ještě krvácejí, o moc líp než před dvěma dny na tom asi nebudou.

Odmlčím se a přemýšlím, jaké mám možnosti. Když ho nemůžu uplatit, budu to z něj muset dostat mučením. Jsem odhodlaná pro záchranu své rodiny udělat cokoli, ale nevím, jestli jsem schopná zajít takhle daleko.

To on ale nemusí vědět.

Teď, když je při vědomí, ho hlavně musím zvládnout udržet pod kontrolou. Vyrazím poohlédnout se po něčem, co by ho znehybnilo.

7

Když vyjdu z rohové kanceláře, zjistím, že mrtvolu na podlaze v hale někdo pěkně zřídil. Zdá se, že ten muž od poslední chvíle, co jsem ho viděla, přišel o veškerou důstojnost.

Někdo mu naaranžoval ruku v bok, druhou si sahá do vlasů. Dlouhé rozčuchané vlasy mu načesal do bodlin, jako by dostal elektrický šok, a pusou má opilecky upatlanou od rtěnky. Oči má otevřené dokořán a kolem důlků mu jako paprsky slunce září čáry nakreslené tlustým fixem. Uprostřed hrudi mu jako vlajkový stožár trčí kuchyňský nůž, který tam před hodinou ještě neměl. Důvody, proč někdo pobodal mrtvolu, může pochopit jen duševně chorý.

Máma mě našla.

Její stav není stálý, jak by si někdo mohl myslet. Intenzita její choromyslnosti kolísá zcela nepředvídatelně nahoru a dolů bez zřejmého důvodu. Samozřejmě že skutečnost, že nebere léky, jí neprospívá. V lepším období by lidi ani nepoznali, že s ní není něco v pořádku. To jsou dny, kdy mě užírá vina, že mám na mámu takovou zlost a že mě tolik frustruje. V horším období se může stát, že vyjdu ze dveří a najdu na podlaze mrtvolu proměněnou v hračku.

Abych nebyla nespravedlivá, s mrtvolami si nikdy předtím nehrála, nebo jsem ji u toho nikdy neviděla. Než se svět rozpadl, vždycky se pohybovala na hraně nebo pár krůčků za ní. Ale odchod táty, pak ty útoky, to všechno věci zhoršilo. Jakákoli racionální část její osobnosti, která ji chránila před tím, aby se propadla do temnoty, se prostě rozplynula.

Zvažuju, jestli tělo nepohřbít, ale chladná část mé mysli

mi říká, že je to stále ten nejlepší odpuzovač, jaký můžu mít. Každý normální člověk, co se podívá skleněnými dveřmi dovnitř, by utekl hodně, hodně daleko. Teď se hraje nekonečná hra „jsem větší cvok a poděs než ty“. A v téhle hře je moje máma skrytou zbraní.

Opatrně kráčím ke koupelně, kde slyším téct sprchu. Máma si brouká vtíravou melodii, myslím, že si ji sama vymyslela. Kdysi nám ji zpívala, když bývala napůl při smyslech. Melodie beze slov, co je trochu smutná i romantická. Možná kdysi mívala i nějaká slova, protože vždycky, když ji slyším, se mi vybaví západ slunce nad mořem, starodávný hrad a nádherná princezna, co se vrhne dolů z hradební zdi do bouřícího vlnobití v hlubině pod ní.

Stojím za dveřmi koupelny a poslouchám ji. Tuhle píseň mám spojenou s jejím probouzením se z obzvláště šílené fáze. Většinou nám ji zpívala, když nám foukala na všechny modřiny a šrámy, které nám způsobila.

V těchhle chvílích byla vždycky něžná a bylo jí to opravdu líto. Myslím, že to měla být jakási omluva nebo tak něco. Zjevně nedostatečná, ale mohl to být její způsob, jak se dostat zase ke světlu, jak nám dát najevo, že se vrací ven z temnoty a dostává se do šedé zóny.

Po Paigině „nehodě“ si ji broukala bez přestání. Nikdy se nám nepodařilo zjistit, co se přesně stalo. V té chvíli byly doma jen máma a Paige a navždycky budou znát skutečný příběh jen ony. Máma pak několik měsíců pořád brečela a obviňovala se. Já jsem ji obviňovala taky. Koho jiného?

„Mami?“ volám přes zavřené dveře koupelny.

„Penryn!“ volá přes šplouchání sprchy.

„Jsi v pořádku?“

„Ano. A ty? Neviděla jsi Paige? Nemůžu ji nikde najít.“

„Najdeme ji, ano? Jak jsi našla mě?“

„No, prostě jsem tě našla.“ Máma většinou nelže, ale má zkrátka zvyk vyhýbavě mlžít.

„Jak jsi mě našla, mami?“

Chvilí slyším jen volně šplouchat vodu, pak odpoví. „Prozradil mi to démon.“ Hlas má plný neochoty, plný studu. S tím, jaký teď svět je, bych jí možná dokonce mohla věřit, až na to, že její osobní demony nevidí ani neslyší nikdo jiný než ona.

„To od něj bylo hezké,“ říkám. Za všechny choré a špatné věci, co máma udělala, obvykle nesli zodpovědnost démoni. Málokdy dostali pochvalu za něco dobrého.

„Musela jsem mu slíbit, že za to pro něj něco udělám.“ Čestná odpověď. A varování.

Máma je silnější, než vypadá. A když se jedná o moment překvapení, dokáže napáchat ohromnou škodu. Celý život přemýšlí o sebeobraně – jak nečekaně překvapit útočníka, jak se schovat před „tím, co tě pronásleduje“, jak zahnat zpátky do pekla netvora, než jejím dětem ukradne duši.

Opírám se o dveře koupelny a promýšlím možnosti. Ať už démonovi slíbila cokoli, bude to zaručeně nepříjemné. A dost možná i bolestivé. Jedinou otázkou zůstává, či bolest to bude.

„Jen si posbírám pár věcí a zalezu si do rohové kanceláře,“ říkám. „Možná tam budu den nebo dva, ale neboj se o mě, dobře?“

„Dobře.“

„Nechci, abys do té kanceláře chodila. Ale z budovy neodcházej, ano? V kuchyni je voda a jídlo.“ Napadne mě, jestli jí nemám říct, aby si dávala pozor, ale to je směšné. Už léta si dává pozor na lidi a nestvůry, co se jí snaží zabít. Po útocích je konečně našla.

„Penryn?“

„No?“

„Nezapomeň si obléknout hvězdičky.“ Má na mysli ty hvězdičky, které nám našla na oblečení. Jak bych si je mohla *neobléknout*, mi není jasné. Jsou úplně na všem, co máme.

„Dobře, mami.“

I přes tu poznámku o hvězdičkách se zdá být při smyslech. To po znesvěcení mrtvoly asi není úplně to nejnormálnější.

Nejsem bezbranná jako nějaká průměrná puberťačka.

Když byly Paige dva roky, přišla jsem s tátou domů a našli jsme Paige zraněnou a ochrnutou. Máma nad ní stála v silném šoku. Nikdy jsme nezjistili, co se přesně stalo nebo jak dlouho nad Paige nehnutě stála. Týdny máma neřekla ani slovo, brečela a vytrhala si skoro všechny vlasy.

Když se konečně probrala, první věc, co řekla, bylo, že se musím zapsat na lekce sebeobrany. Chtěla, abych se naučila bojovat. Prostě mě vzala do školy bojových umění a v hotovosti mi předplatila tréninky na pět let dopředu.

Promluvila si s učiteli a zjistila, že existují různé druhy bojových umění – taekwondo pro boj, když máte malou vzdálenost, jiu jitsu pro boj zblízka, eskrima pro boj s noži. Vozila mě po celém městě a zapisovala mě na všechny kurzy a pak ještě na další. Lekce střelení, lekce lukostřelby, semináře o přežití, tábory mladých Sikhů, sebeobrana pro ženy, všechno, na co si vzpomněla, cokoli, co našla.

Když na to o pár dní později přišel táta, stihla už utratit tisíce dolarů, které jsme neměli. Tátovi, už i tak šedivému z účtů za léčbu chudinky Paige, se z obličejů vytratila všechna barva, když zjistil, co máma provedla.

Po tomhle návalu horečné aktivity se zdálo, že úplně zapomněla, že mě někam zapsala. Zeptala se mě na to jen jedinkrát, několik let poté, když jsem našla její sbírku novinových článků. Sem tam jsem ji vídala, jak si je vystríhuje, ale nikdy mě nezajímalo, o čem jsou. Strádala je ve staromód-

ním fotoalbu, takovém růžovém, s nápisem První album našeho děťátka. Jednoho dne leželo na stole, otevřené, lákalo mě, abych se podívala.

Tučný titulek článku pečlivě přilepeného na otevřené stránce zněl: „Matka vražedkyně tvrdí: Chtěl to po mně ďábel.“

Otočila jsem na další stránku: „Matka hodila děti do zálivu a dívala se, jak se utopily.“

Pak další: „Na matčině zahrádce nalezeny dětské kostry.“

V jedné z novinových zpráv stálo, že půl metru od hlavních dveří bylo nalezeno šestileté dítě. Jeho matka ho mnohokrát bodla nožem a pak se vrátila nahoru do domu a udělala totéž jeho sestřičce.

Zpráva citovala příbuzného, který říkal, že se pár hodin před masakrem matka zoufale snažila děti nechat doma u své sestry, ta ale musela jít do práce a děti si doma nechat nemohla. Příbuzný tvrdil, že to vypadalo, jako by se matka bála, co se může stát, jako by cítila, že přichází temnota. Popisoval, že poté, co se matka vzpamatovala a uvědomila si, co provedla, se téměř rozdrásala na kusy úděsem a bolestnými muky.

Jediné, na co jsem dokázala myslet, bylo, jaké to asi muselo být pro to dítě, co se tak strašně snažilo dostat se ven z domu pro pomoc.

Nevím, jak dlouho tam máma stála a dívala se, jak si prohlížím články, než se zeptala: „Chodíš ještě pořád na ty lekce sebeobraný?“

Přikývla jsem.

Nic neřekla. Jen prošla kolem s hromadou dřevěných desek a knih v náruči.

Později jsem je našla na víku sedátka na záchodě. Dva týdny trvala na tom, abychom je tam nechali ležet, aby nemohli démoni prolézt nahoru trubkami. Spí se jí líp, říkala, když jí ďábel nešeptá celou noc do ucha.

Nikdy jsem nevynechala jediný trénink.

V kancelářské kuchyňce seberu instantní nudle, energetické tyčinky, roli široké lepicí pásky a polovinu čokoládových tyčinek. Tašku položím do rohové kanceláře. Andělu hluk nevadí, zdá se, že si znova užívá mrtvolného spánku.

Vrátím se do kuchyně a najednou zvuk sprchy utichne. Co nejrychleji běžím do kanceláře s několika lahvemi vody. I když se mi ulevilo, že mě našla, nechci mámu vidět. Že je živá a že je v budově, bohatě stačí. Musím se soustředit na hledání Paige. A to mi moc nepůjde, když se budu muset pořád strachovat o to, co se chystá provést máma.

Snažím se nedívat se na mrtvolu v hale a připomínám si, že se o sebe máma umí postarat sama. Vklouznu do rohové kanceláře, zavřu dveře a zamknu je přídatným bezpečnostním zámkem. Ten, kdo pracoval v téhle kanceláři, musel mít rád své soukromí. To se mi líbí.

Dokud byl anděl v bezvědomí, nevnímala jsem ho jako nebezpečí, ale teď je při vědomí, a to, že je vysílený a zraněný, není zárukou mého bezpečí. Vlastně ani nevím, jak jsou andělé silní. Jako všichni ostatní o nich nevím skoro nic.

Lepicí páskou mu za zády spoutám zápěstí a kotníky k sobě, takže leží na bříše, spoutaný v pozici, která vypadá hrozně nepohodlně. Nic lepšího udělat nemůžu. Zvažuju, že použiju i provaz, abych pásku zpevnila, ale je pevná dost, a já si říkám, že jestli se dostane přes ni, tak provaz by už zase tolik nepřidal. Jsem si celkem jistá, že má síly sotva na zvednutí hlavy, ale člověk nikdy neví. Jak jsem nervózní, spotřebuju pásky skoro celou roli.

Dokud to nedodělám a nepodívám se na něj, ani si nevšímnu, že se na mě taky dívá. Všechno to spoutávání ho muselo probrat. Má oči tak modré, až jsou skoro černé. Ustoupím o krok dozadu a zaženu absurdní pocit viny, který mě zaplaví. Cítím se, jako by mě přistihl při něčem, co bych dělat neměla. Ale andělé jsou bez debaty naši nepřátelé. Bez debaty to jsou *mi* nepřátelé, dokud u sebe mají Paige.

Pozoruje mě a v očích má obvinění. Spolknou omluvu, protože mu žádnou nedlužím. Dívá se, a tak vybalím jedno křídlo. Ze zásuvky ve stole zvednu nůžky a přiložím je k peří.

„Kam odnesli mou sestru?“

V očích se mu mihne neznatelné rozrušení, zmizí ale tak rychle, že si ho nestihnu dostatečně uvědomit. „Jak to mám sakra vědět?“

„Protože seš jeden z těch smradlavejch parchantů.“

„Tak tím ses mě opravdu smrtelně dotkla.“ Zní zrudně a mně je skoro trapně, že jsem si nedokázala vymyslet něco urážlivějšího. „Nevšimla sis, že jsme si s klukama zrovna nepadli do náruče?“

„Nejsou to kluci. Není v nich ani kapka lidskosti. Nejsou nic než děravej pytel zmutovanejch slizounů, jako ty.“ Co se týče vzhledu, se on i ti druzí andělé, které jsem viděla, podobali spíš antickým bohům, s úplně božskými obličejí a vystupováním. Ale uvnitř jsou to určitě slizouni.

„Děravej pytel zmutovanejch slizounů?“ Pozvedne své dokonale klenuté obočí, jako bych právě propadla u zkoušky ze slovních urážek.

Jako odpověď odstříhnu s krutým cvaknutím nůžek několik párek z jeho křídla. Sněhobílé peří se lehce snáší k mým botám. Místo uspokojení cítím při pohledu na výraz jeho obličejí vlnu nevole. Jeho pronikavý pohled mi připomíná, že nepřátelé byli v přesile pět proti jednomu a stejně skoro

vyhrál. I přesto, že je spoutaný za zády a nemá křídla, umí pohledem nahnat hrůzu.

„Zkus to udělat ještě jednou a já tě roztrhnu vejpůl, než řekneš švec.“

„Velká slova od chlápka, co je svázanější jak krůta. Co uděláš, doplaziš se ke mně jako obrácená želva, abys mě roztrhl vejpůl?“

„Logistika tvého roztrhání je jasná. Je jen otázkou kdy.“

„Dobře. Kdybys to mohl udělat, už bys to udělal.“

„Třeba mě bavíš,“ říká s nadřazenou jistotou, jako by měl situaci pod kontrolou. „Jako rozzlobená opička s nůžkami v ruce.“ Uvolní se a položí si bradu na gauč.

Nával zlosti mi rozpálí tvář. „Ty si myslíš, že tohle je hra? Ty si myslíš, že bys nebyl dávno mrtvý, kdyby nebylo mé sestry?“ Tu poslední část v podstatě křičím. Zlomyslně ušmiknu další peří. Kdysi dokonale nádherné křídlo je teď na okrajích okousané a zubaté.

Hlava se mu zase zvedne z gauče, šlachy na krku se mu natahují tak, že váhám, jak slabý asi může ve skutečnosti být. Svaly na ruku se napínají a já se začínám obávat o pevnost pout kolem jeho končetin.

„Penryn?“ Mámin hlas pronikne dveřmi. „Jsi v pořádku?“ Zkontroluju, jestli jsou dveře pořádně zamčené.

Když se podívám zpátky na gauč, anděl tam není, jen útržky lepicí pásky leží tam, kde měl být on.

Bere mi nůžky z ruky a na krku cítím dech.

„Jsem v pohodě, mami,“ říkám s překvapivým klidem v hlase. To, že je tady, ji může jedině ohrozit. Když jí řeknu, ať uteče, jenom ji tím vyděsím. Jediná jistota je, že její reakce jsou nepředvídatelné.

Svalnatá paže mi zezadu obemkne krk a začne tlačit.

Chytím paži, která mi mačká krk, a co nejvíc tlačím dolů bradu, abych přenesla tlak jeho ruky na bradu, spíš než na

krk. Abych se z tohotohle dostala, mám asi dvacet sekund. Pak mi vypne mozek nebo zkolabuje hrtan.

Křčím se co nejníž. Pak prudce vyskočím dozadu a oba nás mrštím proti zdi. Dopad je těžší, než kdyby vážil jako normální muž.

Slyším „Uf“ a rachocení fotorámečků a vím, že jeho rány na zádech musí pod ostrými okraji rámečků strašně bolet.

„Co je to za hluk?“ vyptává se máma.

Paže mi zlomyslně tiskne krk a já začínám nabývat přesvědčení, že výraz milosrdný anděl je oxymóron. Neplýtvám energií, abych se zbavila škrcení, ale připravuju se na další ránu do zdi. To nejmenší, co můžu udělat, je aspoň mu způsobit hodně bolesti, než mě oddělá.

Tentokrát je jeho zasténání ostřejší. To by mě nejspíš hodně uspokojilo, nesměla by se mi ale motat hlava a být mi na omdlení.

Ještě jeden náraz a moje vidění zakalí tmavé skvrny.

Jakmile si uvědomím, že ztrácím zrak, uvolní úchop. Padnu na kolena, lapám po dechu rozbolavělým hrdlem. Hlava na krku se mi zdá hrozně těžká a nedokážu udělat nic víc, než se rovnou rozplácnout na podlaze.

„Penryn Youngová, okamžitě otevři ty dveře!“ Lomcuje klikou. Máma asi celou tu dobu křičela, ale nikdo si toho ani nevšiml.

Anděl sténá, jako by měl opravdové bolesti. Pláží se kolem mě a já vidím proč. Skrz obvazy mu krvácí záda, vypadá to, že tam má díry. Podívám se na zeď za sebou. Dva ohromné hřebíky, co držely zarámovaný plakát Yosemitekého parku, trčí ze zdi a z jejich hlaviček kape krev.

Anděl není jediný, kdo je ve špatném stavu. Zdá se, že nemůžu popadnout dech, aniž bych se svíjela v záchvatu kašle.

„Penryn? Jsi v pořádku?“ Máma zní ustaraně. Co si asi představuje, že se tady děje, se ani neodvažuju hádat.

„Jo,“ chraptím. „Je to v pohodě.“

Anděl se doplází na gauč a s dalším sténáním si lehne na břicho. Hodím po něm zlověstný úšklebek.

„Ty,“ říká s odporným pohledem, „si spasení nezasloužíš.“

„Jako kdybys mi ho mohl nabídnout,“ chraptím. „Stejně, proč bych měla chtít jít do nebe, když je přecpané vrahy a únosci jako ty a tví parťáci?“

„Kdo říká, že patříš do nebe?“ Je pravda, že způsob, jakým mě předtím škrtil, se hodí spíš k pekelníkovi než k nebeské bytosti. Image zloducha si kazí bolestným výrazem.

„Penryn? S kým to tam mluvíš?“ Matka teď zní už téměř šíleně.

„To je jen můj osobní démon, mami. Nedělej si starosti. Je to jen taková slabá chudinka.“

Slabá nebo ne, oba víme, že mě mohl zabít, kdyby chtěl. Ale tu radost z toho, že dám najevo, jak moc jsem se bála, mu neudělám.

„Aha.“ Najednou zní klidně, jako by to tohle všechno vysvětlovalo. „Dobře. Nepodceňuj je. A neslibuj jim nic, co nemůžeš dodržet.“ Jak mluví, hlas jí slábně a já poznám, že je spokojená a odchází.

Při pohledu na zmatený výraz, jakým anděl sleduje dveře, se zakuckám. Podívá se na mě pohledem, který říká: Jsi divnější než tvoje máma.

„Na.“ Hodím mu roličku obvazů ze své tajné zásoby. „Asi si to budeš chtít stáhnout.“

Chytí ji bez problémů, i když má zavřené oči. „Jak si mám asi dosáhnout na záda?“

„To není můj problém.“

S povzdechem povolí ruku, obvaz se rozkutálí na podlahu, na koberci vypadá jako dlouhá stužka.

„Nechceš zase spát, že ne?“

Jedinou jeho odpovědí je zamumlané „Mmm“ a pak se

mu dech prohloubí a zpravidelní jako člověku v hlubokém spánku.

Sakra.

Stojím tam a koukám na něj. Tohle musí být nějaký druh hojivého spánku, podle toho, jak se mu zahojila jeho předchozí zranění. Kdyby nebyl tak vážně zraněný a vyčerpaný, bezpochyby by mi nakopal zadek až na půdu, i kdyby se rozhodl mě nezabít. Stejně mě ale ruší, že mě považuje za tak malou hrozbu, že si v mé přítomnosti klidně usne.

Lepicí páska byl špatný nápad, dával smysl, jen když jsem si myslela, že je slabý jako promáčený papír. Teď už vím víc, takže jaké jsou mé možnosti?

Prohrabuju zásuvky v kancelářské kuchyňce a zásobovací místnosti, ale nenajdu nic. Nakonec pod stolem probírám něčí tašku do tělocvičny a objevím staromódní zámek na kolo, takový ten s těžkým řetězem v gumovém obalu, s klíčkem v zámku. Něco na těch řetězech ze staré školy bude.

V kanceláři není nic, k čemu by šel připoutat, tak použiju kovový vozík, co stojí u kopírky. Vyndám z něj balíky papíru a dovezu ho do rohové kanceláře. Mámu není nikde vidět a můžu se jen domýšlet, že mi prokazuje profesionální laskavost a nechává mě vyřídit si věci se svým „osobním démonem“ v soukromí.

Vežu vozík kolem spícího muže – anděla, mám na mysli anděla. Opatrně, abych ho nevzbudila, mu omotám řetěz pevně kolem obou zápěstí a pak ho několikrát obtočím kolem jedné z kovových nožiček vozíku, tak aby nezůstal ani kousek na volno. Pak zaklapnu zámek, při jeho cvaknutí cítím uspokojení.

Řetěz může klouzat nahoru a dolů po nožičce vozíku, ale nejde z ní uvolnit. To je ještě lepší nápad, než jsem si na začátku uvědomila, protože teď se s ním můžu pohybovat kolem a on nemůže utéct. Kamkoli se pohne, vozík pojedě s ním.

Zabalím křídla do deky a uložím je do jedné z obrovských kartotéčních skříněk u kuchyňky. Cítím se skoro jako vykradač hrobek, když ze skřínky vytahuju šanony a skládám je nahoru na skříňku. Přejedu po hromádce prsty. Každý z těch šanonů měl kdysi nějaký význam. Domov, patent, firmu. Něčí sen, opuštěný v prázdné kanceláři, kde chytá prach.

Nakonec bezděky pustím klíček od zámku k řetězu do zásuvky, kde jsem první noc nechala andělův meč.

Proběhnu zpátky halou a vklouznu do rohové kanceláře. Anděl pořád spí nebo je v kómatu, nejsem si jistá. Zamknu dveře a schoulím se v ředitelském křesle.

Jak mi těžknou víčka, jeho nádherný obličej se začíná rozmazávat. Dva dny jsem nespala, protože jsem se bála, že propásnu jedinou šanci, co bych mohla dostat, kdyby se anděl probral, než mi umře. Ve spánku vypadá jako krvácející krásný princ, spoutaný v dračí sloji. Když jsem byla malá, vždycky jsem si představovala, že jsem Popelka, ale v téhle pohádce jsem spíš za zlou ježibabu.

Jenže Popelka nežila ve světě po apokalypse, napadeném mstivými anděly.

Vím, že je něco špatně, ještě než se probudím. V šeru mezi probuzením a spánkem slyším zvuk rozbíjeného skla. Než zvuk utichne, jsem úplně vzhůru a ve střehu.

Pusu mi zacpe něčí ruka.

Anděl mě tiší šepotem lehčím než vzduch. První věc, co zaregistruju v tlumeném měsíčním světle, je kovový vozík. Musel vyskočit z gauče a dovézt ho sem v té vteřině, co se rozbilo sklo.

Došlo mi, že jestliže jsme anděl a já na stejné straně, pak je tady někdo další, kdo nás může ohrozit oba dva.

Pod dveřmi se v pološeru mihotá světlo sem tam.

Když jsem usínala, svítila neonová boční světlýlka, ale teď je tma a okny dovnitř proniká jen měsíční svit. Světlo, co se mihotá ve škvíře pod dveřmi, vypadá jako baterka, která svítí kolem dokola. Buď sem přišel vetřelec s baterkou, nebo si rozsvítila máma, když světla zhasla. Jasný signál obydlí.

Není to tak, že by si nebyla vědoma rizika. Hloupá zdaleka není. Je jen paranoidní natolik, že se bojí víc nadpřirozených nepřátel než těch přirozených. Takže někdy je pro ni důležitější si ve tmě posvítit, aby odehnala zlo, než se vyhnout odhalení pouhými smrtelníky. Mám to ale štěstí.

I přesto, že je spoutaný řetězem a přivázaný ke kovovému vozíku, se anděl plíží ke dveřím jako kočka.

Na zádech mu přes bílé obvazy prosakují krvavé skvrny jako Rorschachovy kaňky. Možná má dost síly zpřetrhat roli lepicí pásky, ale pořád je zraněný a krvácí. Kolik sil jen může mít? Dost na to, aby porazil půl tuctu pouličních grázlů zoufalých tak, že se potulují po nocích?

Najednou lituju, že jsem ho spoutala. Je docela jisté, že ať už je vetřelcem kdokoli, není sám, ne v noci.

„Ha-lóóó,“ z temnoty vesele volá mužský hlas. „Je někdo doma?“

V hale je položený koberec, takže se nedá říct, kolik jich tam je, dokud se nezačne ozývat rachocení věcí z různých směrů. Zní to, jako by tam byli nejmíň tři.

Kde je máma? Měla čas utéct a schovat se?

Posoudím okno. Nebude snadné ho rozbít, ale když se to

podarilo členům gangu, mělo by se to podařit i mně. Je určitě dost velké na to, abych z něj vyskočila ven. Blahořečím zbytkům štěstí, co na světě zůstalo, že jsme v přízemí.

Zatlačím na sklo, zkouším, jak je pevné. Tohle rozbít nějaký čas zabere. Navíc se celou budovou bude rozléhat hluk, když do okna několikrát za sebou třísknu.

Banda na sebe venku pokřikuje. Halekají a křičí, mlátí a rachotí. Předvádějí se nám, hlavně abychom se báli a byli hodní, až nás najdou. Podle hluku, co dělají, jich je teď nejmíň šest.

Znova se podívám na anděla. Poslouchá, asi se snaží vyhodnotit situaci. Šance, že se mu zraněnému a přivázanému ke kovovému vozíku podaří utéct pouličnímu gangu, je mizivá.

Na druhou stranu, kdyby gang přivolal hluk rozbitého okna, měli by plné ruce práce, hned jak si všimnou anděla. Anděl je jako příslovečný zlatý důl a oni šťastní horníci. Máma a já bychom se v tom chaosu mohly dostat pryč. Ale co pak? Anděl mi neřekne, kde mám hledat Paige, když bude mrtvý.

Možná že gang jen rozbije pár věcí, vyrabuje jídlo v kuchyni a odtáhne.

Noc protne ženský výkřik.

Máma.

Mužské hlasy pokřikují a provokují. Zní pobaveně, jak by asi zněla smečka psů, kdyby zahrnala do kouta kočku.

Popadnu židli a mrsknou s ní do okna. Hrozně zaduní a rozklepe se, ale nerozbije se. Chci udělat co největší rámus, abych je vyrušila, a doufám, že díky tomu hluku zapomenou na mámu. Prásknu do okna ještě jednou. Ještě jednou. Horečně se snažím okno rozbít.

Znova zakřičí. Křik se blíží ke mně.

Anděl popadne svůj vozík a vrhne ho do okna. Sklo se rozletí na všechny strany. Skrčím se, ale vzdálená část mé

mysli vnímá, že se anděl napřímil a zaštitil mě svým tělem, aby mě nezasáhly střepy.

Něco dunivě naráží na zamčené dveře naší kanceláře. Dveře rámusí, ale zámky drží.

Popadnu vozík a táhnu ho k okennímu parapetu, snažím se andělu pomoci dostat se ven.

Dveře se rachotem otevřou a odrazí se od zdi utrženými panty.

Anděl na mě vrhne rychlý drsný pohled a říká: „Utíkej.“

Vyhoupnu se do okna.

Přistávám v běhu. Letím kolem budovy, hledám zadní vchod nebo rozbité okno, kterým bych mohla proskočit. Hlavu mám plnou představ, co se asi může dít mámě, andělu, Paige. Mám skoro nepřekonatelnou potřebu se schovat do křoví a schoulit se do klubíčka. Zamknout oči, uši, mozek a jen tam ležet, dokud všechno nepřestane existovat.

Zaženu ty hrozné, řvoucí představy v hlavě do temného, tichého místa v mé mysli, které je každým dnem stále hlubší a nacpanější. Jednoho dne, a bude to brzy, všechny ty věci, co tam schovávám, vybuchnou a rozlezou se všude do mě. To bude asi ten den, co se z dcery stane to stejné, co z matky. Do té doby mám věci stále ještě pod kontrolou.

Nemusím chodit daleko, abych našla rozbité okno. Když si uvědomím, kolikrát jsem do okna praštila a stejně se mi ho nepodařilo rozbít, nesnesu pomyšlení, jakou sílu asi musel mít chlap, co rozbil tohle, což mi teda zrovna nedodává moc odvahy vkrást se zpátky do budovy.

Běžím z kanceláře do kanceláře, z kóje do kóje, šeptem volám mámu.

V chodbě vedoucí do kuchyně najdu ležet muže. Má holý hrudník, roztrhanou košili. Z masa mu ve tvaru kruhu trčí šest příborových nožů. Mezi nimi mu někdo růžovou rtěnkou nakreslil pentagram. Zpod každého nože probublává

krv. Muž je v šoku a vnímá jen trosky svého hrudníku, zírám, jako by nemohl uvěřit, že to má co do činění s ním.

Máma je v bezpečí.

Když vidím, co udělala tomuhle chlapovi, nemůžu si pomoci a přemýšlím, jestli je to dobře. Záměrně vynechala srdce a on teď pomalu vykrvácí.

Kdybychom byli zpátky ve starém světě, ve světě „předtím“, zavolala bych záchranku, i přesto, že napadl mou mámu. Doktoři by ho ošetřili a on by měl tolik času, kolik by potřeboval, aby se uzdravil ve vězení. Ale bohužel pro nás všechny, tohle je svět „poté“.

Obejdu ho a nechám ho jeho pomalé smrti.

Koutkem oka zachytím siluetu ženy vyklouznout bočním východem. Než se dveře zavřou, zastaví se a ohlédne se na mě. Matka na mě zběsile mává rukou, abych šla k ní. Měla bych s ní jít. Udělám dva kroky směrem k ní, ale nemůžu si nevšímat výkřiků a ran zběsilého zápasu na druhém konci budovy.

Anděl je obklopen bandou ošuntělých, ale hrozivě vyhlížejících chlapů.

Je jich tam nejmíň deset. Tři se válí zkroucení na zemi mimo okruh boje, v bezvědomí nebo mrtví. Další dva dostávají nakládačku od anděla, co rozhoupává vozík jako ohromný palcát. Ale i odsud, i v mdlém měsíčním svitu, který proniká dovnitř skleněnými dveřmi, vidím rudé skvrny prosakovat obvazy. Vozík váží minimálně padesát kilo. Je viditelně vyčerpaný a ti chlapi se k němu přibližují, aby ho zabili.

S několika protivníky jsem už v tělocvičně trénovala a minulý léto jsem byla praktikantkou v pokročilém kurzu s názvem „Boj s několika útočníky“. Ale stejně jsem nikdy nebojovala s více než třemi najednou. A nikdo z mých protivníků mě nikdy nechtěl doopravdy zabít. Nejsem tak hloupá, abych si myslela, že s pomocí poraněného anděla zvládnou sedm

zoufalých chlapů. Srdce se mi snaží vyskočit z hrudi, jen když si to představím.

Máma na mě znova zamává, láká mě na svobodu.

Něco na druhé straně haly se rozbije a následuje výkřik bolesti. S každým úderem, co dopadne na anděla, cítím, jak mi Paige mizí dál a dál.

Mávám na mámu, aby šla ven, a ústy naznačuju slovo *běž*. Ještě jednou mi pokyne, tentokrát ještě naléhavěji.

Zakroutím hlavou a mávám, aby šla ven.

Vyklouzne do tmy a zmizí za zavírajícími se dveřmi.

Vyrazím ke kartotéční skřínce vedle kuchyňky. Napadne mě použít andělův meč, rychle promýšlím pro a proti a pak se rozhodnu, že ne. Možná bych s tím jednoho člověka seknout mohla, ale bez tréninku jsem si jistá, že by mi ho téměř okamžitě vzali.

Místo toho popadnu křídla a klíč k andělovu řetězu.

Klíček nacpu do kapsy u džínu a rychle rozbalím křídla. Mou jedinou nadějí je, že strach bandy a jejich pud sebezáchovy budou na mé straně. Než mi stačí naskočit mozek a říct mi, jak praštěný a nebezpečný nápad to je, proběhnu do šeré chodby, kde je dost měsíčního světla, aby zachytilo mou siluetu, ale ne tolik, aby se ukázalo příliš mnoho detailů.

Banda už zahrála anděla do kouta.

Bojuje statečně, ale už jim došlo, že je zraněný – ani nezmiňuju, že je připoutaný k podivnému těžkému vozíku –, a teď, když už cítí krev, to nevzdají.

Zkřížím za sebou ruce a za zády držím křídla. Kymácejí se, nedrží rovnováhu. Je to jako zkroucenýma rukama držet stožár vlajky. Počkám, než se mi podaří je udržet rovně, a pak vykročím.

Zoufale doufám, že křídla ve stínu vypadají opravdově, kopnutím převrhnu stolec s překvapivě netknutou vázou. Nečekaný rachot je zaujme.

Na vteřinu jsou všichni potichu a dívají se na mou temnou siluetu. Při všech svatých i nesvatých doufám, že vypadám jako anděl smrti. Kdyby se tu svítilo, viděli by hubenou holku, co se snaží udržet za zády ohromná křídla. Ale je tma a oni snad vidí tu jedinou věc, z které jim stydne krev v žilách.

„Copak to tu máme?“ ptám se tónem, který doufám zní pobaveně a zároveň vražedně. „Michaeli, Gabrieli, pojdte se podívat,“ volám za sebe, jako by nás tam bylo víc. Michael a Gabriel jsou jediná jména andělů, která mě v té chvíli napadnou. „Ti opičáci si myslí, že si můžou dovolovat na jednoho z nás.“

Muži ztuhnou. Všichni na mě zírají.

V té chvíli zadržuju dech a kolem dokola místnosti se kutálí možnosti jako v kole rulety.

Pak se ale stane hrozná věc.

Pravé křídlo se zakymácí a pak se sesune o kousek, kousíček níž. Jak se ho snažím rychle upravit a pevněji ho sevřít, zavrávorám, a to na něj ještě víc upozorní, protože křídlo mává nahoru a dolů.

V dlouhé vteřině, než všem dojde, co se právě stalo, vidím, jak anděl obrací oči k nebi, jako puberťák, když vidí přílišnou neohrabanost. Někdo prostě nemá smysl pro vděk.

První, kdo prolomí ticho, je anděl. Zdvihne vozík, mrští jím na ty tři chlapy před sebou, posráží je jako bowlingová koule.

Další tři jdou po mně.

Upustím křídla a poskakuju na levou stranu. Fígl v boji s více útočníky je v tom, vyhnout se zápasu se všemi najednou. Na rozdíl od filmů útočníci nestojí ve frontě, aby vám nakopali zadek. Chtějí se na kořist vrhnout všichni najednou, jako smečka vlků.

Tančím kolem nich v půlkruhu, dokud ten nejbližší ke mně nestojí těm druhým dvěma v cestě. Oběhnout kámoše jim

zabere asi vteřinu, ale i tak mám dost času, abych ho pořádně nakopla do rozkroku. Zlomí se v pase, a přestože umírám touhou přijmout pozvání nakopnout ho kolenem do obličeje, jeho partáci mě předběhnou.

Protančím na druhou stranu od předkloněného chlapa, a ti druzí se musí postavit za sebe, aby se kolem něj dostali. Podrazím zraněnému nohy a ten s sebou strhne násilníka číslo dvě. Zbývající chlápek po mě skočí a koulíme se po podlaze v zápase o pozici nahoře.

Skončím vespod. Váží asi o padesát kilo víc než já, ale tohle je pozice, ze které jsem zápas trénovala pořád dokola.

Muži mají tendenci zápasit s ženou jinak než s muži. Převážná většina zápasů mezi muži a ženami začíná útokem muže zezadu a téměř okamžitě končí na zemi, kdy je žena dole. Takže dobrá bojovnice musí vědět, jak bojovat na zádech.

Když se pereme, vykroučím si zpod něj nohu, abych ji poúžila jako páku. Nádech. Pak vytočím bok a převálím ho na stranu.

Otočí se na záda. Než stačí zase získat rovnováhu, vrazím mu patu do rozkroku.

Než se stačí vzpamatovat, mám převahu a kopu ho do hlavy. Kopu ho tak silně, že mu hlava prudce lítá sem a tam.

„Pěkné.“ Anděl se dívá, stojí ve svitu měsíce za svým zakrváceným vozíkem.

Kolem něj leží sténající těla našich vetřelců. Některá těla leží v takovém klidu, že nepoznám, jestli jsou živí. Souhlasně pokyvuje, jako by viděl něco, co se mu líbí. V duchu nadávám, ale pak si uvědomím, že mě jeho pochvala těší.

Jeden chlap se namáhavě postaví a míří ke dveřím. Drží si hlavu, vypadá to, že se bojí, aby mu neupadla. Jako by jim napověděl, další tři se zvednou a klopýtají ke dveřím. Zbytek popadá dech na podlaze.

Zaslechnu slabý smích a uvědomím si, že je to anděl.

„S těmi křídly jsi vypadala neuvěřitelně,“ říká. Krvácí mu ret a taky rána nad okem. Ale vypadá uvolněně a úsměv mu rozzáří obličej.

Třesoucí rukou vyhrabu z kapsy klíček od zámku ke kolu a hodím mu ho. Chytne ho, i když je pořád připoutaný.

„Pojďme odsud pryč,“ říkám. Zní to miň rozklepaně, než se cítím. Doslova se třesu z adrenalinu po boji. Anděl si odemkne zámek, protáhne se a zapraská klouby v zápěstí. Pak strhne jednomu ze sténajících chlapíků džínovou bundu a hodí mi ji. Vděčně si ji obleču, i když mi je asi o deset čísel větší.

Vrátí se zpátky do rohové kanceláře a já zatím rychle zabalím jeho křídla do deky. Běžím ke kartotéční skřínce, abych vzala meč, a pak ho potkám v hale, jak se vrací s mým batohem. Připnu deku k batohu, pod jeho dohledem se snažím to moc neutahovat a pak si dám batoh na záda. Přeju si, abych měla batoh i pro něj, ale na zraněných zádech by ho stejně nemohl nést.

Když uvidí svůj meč, obličej se mu rozzáří šťastným úsměvem, jako by to byl ztracený přítel, a ne pořádný kus kovu. Jeho pohled plný čisté radosti mi na chvíli vezme dech. Je to pohled, v jaký jsem už nedoufala, že někdy na něčím obličejí uvidím. Cítím se lehčeji, už jen proto, že jsem mu nablízku.

„Tys celou dobu měla můj meč?“

„Teď je to můj meč.“ Hlas mi zní drsněji, než si situace žádá. Jeho radost je tak lidská, že na chvíli zapomenu, kým opravdu je. Zarývám si nehty do dlaně, abych si připomněla, že tyhle myšlenky nesmí už nikdy vyplout na povrch.

„Tvůj meč? Leda tak ve snu,“ říká. Mým jediným snem je, aby přestal znít tak zatraceně lidsky. „Máš vůbec ponětí, co pro mě za ty roky udělala?“

„Ona? Snad nejsi jeden z těch, co dávají autům a hrnkům jména? Je to neživá věc. Smiř se s tím.“

Natáhne se po meči. Ustoupím o krok dozadu, nechci mu ho podat.

„Co chceš udělat, prát se o ni se mnou?“ ptá se. Zní to, jako by se mu chtělo smát.

„Co s ním chceš dělat ty?“

Povzdechne si, zní unaveně. „Použít ho jako berlu, co myslíš?“

Na moment visí ve vzduchu rozhodnutí. Pravdou je, že aby mě porazil, nepotřebuje meč, teď když je na nohou a volný. Klidně by si ho mohl vzít a víme to oba.

„Zachránila jsem ti život,“ říkám.

Nadzdvihne obočí. „To je otázka.“

„Dvakrát.“

Nakonec povolí ruku, kterou natahoval po meči. „Ty mi ten meč nevrátíš, že ne?“

Popadnu Paigin vozík, zastrčím meč do zadní kapsy. Dokud ještě nemá dost sil se dohadovat, bude lepší, když budu držet situaci pod kontrolou já. Buď je opravdu vyčerpaný, nebo se rozhodl, že mě ho nechá nést, jako panoš rytíři. Mimochodem, dívá se na meč napůl s úsměvem, takže počítám, že to bude ta druhá možnost.

Otočím Paigin vozík a tlačím ho.

„Myslím, že už ten vozík nebudu potřebovat,“ říká anděl. Zní vyčerpaně, vsadila bych se, že by neodmítl, kdybych mu nabídla, že ho budu ve vozíku tlačit.

„Není pro tebe. Je pro mou sestru.“

Mlčí, kráčíme do noci a já vím, že si myslí, že Paige svůj vozík už nikdy neuvidí.

Ať táhne do pekel.

Silicon Valley je asi půl hodiny autem z lesa v horách. Je to taky asi pětáctyřicet minut ze San Franciska, když to vezmete po dálnici. Počítám, že silnice budou ucpané opuštěnými auty a zoufalými lidmi. Takže zamíříme do hor, kde bude míň lidí a víc místa k úkrytu.

Až do doby před dvěma týdny bydleli bohatí podél nižších kopců, buď v třípokojevých rančích, co stojí pár milionů dolarů, nebo v pohádkových vilách, které mají cenu deset milionů. Od těch se držíme dál, protože si myslím, že ty právě přitahují nezvané návštěvníky nejvíc. Místo toho si vybereme malou chatku za vilami. Nepříliš luxusní domek, který nikoho nezaujme.

Anděl jde prostě za mnou, beze slova, a to mi vyhovuje. Co jsme opustili kancelářskou budovou, toho moc nenamluvil, a než jsme došli k chatě, sotva stojí na nohou. Vejdeme do domu právě ve chvíli, kdy začne bouřka.

Je to divné. V některých věcech je překvapivě silný. Zmlátili ho, zmrzčili, už několik dní krvácí, a stejně se dokáže ubránit sedmi chlapům najednou. Nezdá se, že by mu kdy byla zima, i když nemá košili ani bundu. Ale chůze mu dělá potíže.

Když se konečně posadíme v chatě a rozprší se, zuje si boty. Na nohou má puchýře a krev. Jsou růžové a zranitelné, jako by je nikdy moc nepoužíval. Asi ne. Kdybych já měla křídla, taky bych asi většinou létala.

Prohrabu se batohem a najdu malou lékárníčku. V té je pár balení náplastí na puchýře. Jsou jako náplasti s polštá-

řkem, ale větší a pevnější. Podám balíčky andělovi. Jeden z nich otevře a zírá na ně, jako by je viděl poprvé.

Nejdřív se podívá na tu stranu, co má barvu kůže, je o odstín světlejší než ta jeho, pak se podívá na stranu s polštářkem, pak zase na stranu barvy kůže. Přiloží si ji na oko jako pirátskou pásku a zašklebí se.

Rty se mi pohnou do mírného úsměvu, i když těžko věřím, že se ještě umím usmát. Vytrhnu mu ji z ruky. „Dej to sem, ukážu ti, co s tím. Ukaž, podívám se ti na nohu.“

„To je ve světě andělů docela intimní žádost. Většinou to chce večeri, trochu vína a jiskřivé konverzace, než někomu ukážu nohy.“

To si říká o vtipný smeč.

„Jak chceš,“ říkám.

Fajn, asi nedostanu cenu za nejduchaplnější ženu roku. „Chceš teda ukázat, co s tím, nebo ne?“ Zní to rozmrzele. To je to nejlepší, na co se teď zmůžu.

Natáhne nohy. Zanícené rudé fleky na patách a palcích volají o pomoc. Na jedné noze má prasklý puchýř na patě.

Podívám se na svou ubohou zásobu náplastí na puchýře. Na jeho nohy budu muset použít všechny a doufat, že moje nohy vydrží. Jak mu jemně oblepuju prasklý puchýř, zase se ozve tenký hlásek: *Nebude s tebou víc než pár dní. Proč bys na něj měla plýtvat vzácnými zásobami?*

Z ramene si vytáhne skleněný střep. Dělá to celou dobu, co jdeme, ale stejně stále nachází další. Kdyby přede mě neskočil, když se rozbilo okno, byla bych posetá úlomky skla taky. Jsem si téměř jistá, že mě neochránil záměrně, ale stejně mu musím být vděčná za to, že to udělal.

Sterilní gázou opatrně odsaju hnis a krev, přestože vím, že pokud dostane infekci, bude to z hlubokých ran na zádech, a ne z pár puchýřů na nohou. Při pomyslení na jeho ztracená křídla jsou doteky mých rukou jemnější, než by jinak byly.

„Jak se jmenuješ?“ ptám se.

Nepotřebuju to vědět. Vlastně to ani vědět *nechci*. Když mu dám jméno, bude to vypadat, jako bychom byli jistým způsobem na stejné straně, což nikdy být nemůžeme. Je to jako přiznat, že bychom se mohli stát přáteli. Ale to není možné. Nemá smysl se sprátelit se svým katem.

„Raffè.“

Ptala jsem se ho na jméno, jen protože jsem chtěla, aby nemusel myslet na to, že musí místo křídel používat nohy. Ale teď když vím, jak se jmenuje, zdá se mi to v pořádku. „Ra – fi,“ opakuju pomalu. „Líbí se mi, jak to zní.“

Oči mu změknou, jako by se usmíval, ale jeho výraz kamenný pohled nezmění. Z neznámého důvodu se mi nahrne do obličeje teplo.

Odkáshu si, abych prolomila napětí. „Raf zní trochu jako krev. Shoda okolností?“ Nad tím se pousměje. Když se usmívá, opravdu vypadá jako někdo, koho byste rádi poznali blíž. Jako krásný kluk z jiného světa, o kterém by si holka mohla nechat zdát.

Akorát, že to není kluk. A je z moc jiného světa. A to ani nezmiňuju, že tahle holka je daleka toho, aby snila o něčem jiném než o jídle, střeše nad hlavou a bezpečí své rodiny.

Přejíždím prstem po náplasti, tlačím, aby se neodlepila. Zostra se nadechne a já si nejsem jistá, jestli bolestí, nebo úlevou. Poctivě držím oči sklopené dole, u své práce.

„A ty se mě nezeptáš, jak se jmenuju?“ Nejraději bych se nakopla. To zní úplně, jako bych flirtovala. Ale to samozřejmě nedělám. Nemohla bych. Aspoň se mi podařilo udržet tón, aby nezněl chichotavě.

„Já už vím, jak se jmenuješ.“ Pak dokonale napodobí mámin hlas. „Penryn Youngová, okamžitě otevři ty dveře!“

„To je fakt dobrý. Zníš přesně jako ona.“

„Určitě jsi slyšela to staré pořekadlo, že když znáš něčí pravé jméno, máš nad ním moc.“

„A je to pravda?“

„Mohla by. Hlavně mezi dvěma různými druhy.“

„Tak proč jsi mi právě to svoje řekl?“

Zakloní se dozadu a podívá se na mě a pokrčí rameny stylem jsem padouch a všichni ať táhnou k čertu.

„A jak ti teda říkají, když neznají tvé jméno?“

Odmlčí se, než odpoví. „Boží hněv.“

Ruku z jeho nohy odtáhnu pomalým, kontrolovaným pohybem, aby se mi netrásla. Uvědomím si, že jestli nás někdo vidí, může to vypadat, že mu vzdávám poctu. On sedí nahoře na židli a já mu klečím u nohou se sklopenýma očima. Rychle se postavím, abych se na něj dívala shora. Zhluboka se nadechnu, setřesu strach a podívám se mu přímo do očí.

„Nebojím se tebe, tvých lidí, ani tvého boha.“

Něco ve mně se krčí před úderem blesku, o kterém vím, že musí přijít. Ale nepřijde. Ani nedojde k dramatickému hromu venku v bouřce. Nezačnu se ale ani o trochu miň bát. Jsem mravenec na bitevním poli bohů. Není místo na pýchu nebo ješitnost a je tu sotva místo na přežití. Ale nemůžu si pomoci. Kdo si myslí, že jsou? Možná že jsme mravenci, ale tohle pole je náš domov a my máme svaté právo v něm žít.

Jeho výraz se změní jen o zlomek, než ho svým božským způsobem zakryje. Nejsem si jistá, co to znamená, ale vím, že moje chorobné prohlášení na něj nějak zapůsobilo, i kdyby to mělo vyvolat pouhé pobavení.

„O tom nepochybuju, Penryn.“ Vyslovuje moje jméno, jako by ochutnával něco nového, převaluje na jazyku, aby zjistil, jak mu chutná. Ve způsobu, jakým to říká, je něco intimního a já mám potřebu se ošívat.

Hodím mu zbývající balíčky náplastí do klína. „Tak teď už víš, co s tím. Vítej v mém světě.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.